

Arrest

nr. 93 126 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u de Russische nationaliteit hebt, moslima van Tsjetsjeense origine bent en afkomstig bent van Khasavyurt in Dagestan.

In 2003 huwde u traditioneel met S.S.

Op 4 juni 2009 vroeg u een eerste maal asiel in België.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde dat op 22 mei 2009 's avonds twee Tsjetsjeense vrienden van uw man, Ma. en Mi, bij u bleven logeren. Op 23 mei 2009 vertrokken zij 's morgens vroeg en op 24 mei 2009 vielen acht mannen van de FSB bij u thuis binnen. Uw man werd met een auto meegenomen en u werd met een andere auto meegenomen. De paspoorten van u en uw man werden in beslag genomen en sindsdien hebt u geen nieuws meer van uw man vernomen. U werd naar het politiekantoor gebracht en werd daar twee keer ondervraagd over de vrienden van uw man die bij u hadden gelogeed. U werd twee dagen lang

vastgehouden en op de derde dag kon uw oom u vrijkopen. U bent onmiddellijk naar uw grootmoeder gegaan en drie dagen later kon u naar België vertrekken.

Op 28 mei 2009 vertrok u naar België en op 4 juni 2009 bent u hier aangekomen.

Op 18 januari 2010 werd u geïnterviewd op het Commissariaat-generaal. Toen u niet reageerde op een tweede oproeping voor een interview uw asielaanvraag 'technisch geweigerd'.

Op 5 juni 2012 vroeg u een tweede maal asiel in België.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde dat u vanuit België met uw vader had gebeld en dat hij had gezegd dat uw problemen waren opgelost en dat de situatie terug rust was, waarop u begin 2010 was teruggekeerd naar Dagestan.

Toen u aankwam in uw huis bleek dat uw vader was verdwenen en zaten er huurders in uw huis. U weet niet waar uw vader naartoe is en ook uw familie en kennissen hebben er geen idee van waar hij is. U denkt dat hij vrijwillig vertrokken met het geld van de huur. Ook over uw man, die spoorloos was verdwenen, hebt u niets meer vernomen.

De volgende anderhalf jaar hebt u zonder problemen met de huurders kunnen samenwonen.

Op een dag ontving u van uw voormalige buurvrouw Z. uw oud Russisch paspoort.

U verklaarde dat u dat paspoort was kwijtgeraakt in een auto-ongeval in 2004 waarbij uw moeder was omgekomen. Na dit ongeval had u een nieuw paspoort aangevraagd en op 24 mei 2009 werd dat paspoort in beslag genomen door de FSB. Uw oude paspoort was blijkbaar door iemand teruggevonden en aan de hand van het propiska-adres dat in dat paspoort staat was dat paspoort in de periode dat u in België verbleef, teruggebracht naar de huurders die ondertussen in uw huis woonden. Zij hadden dat paspoort aan Z. gegeven en vervolgens heeft zij dit aan u terug gegeven.

Begin januari 2012 was u op bezoek bij uw grootmoeder. Z. belde u op en vertelde dat zij van de huurders die in uw huis woonden had gehoord dat de FSB opnieuw was langsgesproken om u te zoeken.

Hierop bent u onmiddellijk naar Kabardino-Balkarië gegaan waar u gedurende vier maanden lang een appartement huurde om uw reis naar België te regelen.

Op 31 mei 2012 kon u vanop uw onderduikadres in Kabardino-Balkarië naar België vertrekken. U reisde illegaal, verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen, de Europese Unie binnen.

Op 3 juni 2012 kwam u aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Russisch paspoort dd. 10/12/2003; medisch attest dd. 22/11/2011; kopie van medisch attest dd. 5/01/2012; kopie medisch attest 5/06/2011.

Uw halfzus, T.A. (O.V. 5.991.050), verblijft ook in België. Zij werd op 4 april 2007 erkend als vluchteling. U verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw halfzus."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten als gevolg van een bezoek van twee vrienden van uw echtgenoot. Deze vrienden waren volgens de FSB rebellen en omdat zij bij u logeerden werden u en uw man opgepakt. Uw man is in 2009 spoorloos verdwenen en u wordt sindsdien gezocht door de FSB. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden vermoord door de FSB.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Ten eerste werden enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u bij uw eerste interview dat Ma. en Mi., de vrienden van uw man door wie alle problemen zouden zijn begonnen, al één keer eerder bij u hadden gelogeed en dat het op 22 mei 2009 dus de tweede keer was dat zij bleven overnachten (CGVS 18/01/10 p.13).

Bij uw tweede interview verklaarde u echter dat Ma. en Mi. al voor de derde keer bij u logeerden (CGVS 3/07/12 p.15).

Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U hield vol dat Ma. en Mi. in totaal drie keer bij jullie hadden overnacht (CGVS 3/07/12 p.16).

Deze uitleg is niet afdoende.

Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven.

Het is immers een significant verschil of deze mannen vóór de problemen in mei 2009 nog maar één keer eerder bij jullie hadden overnacht, of, dat zij voordien al meerdere keren bij jullie waren komen overnachten.

Verder moet worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw eigen arrestatie manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde.

U verklaarde bij het interview voor uw eerste asielaanvraag dat u vijf dagen lang hebt vastgezet (CGVS 18/01/10 p.16).

Tijdens uw gehoor voor uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat u slechts twee dagen hebt vastgezet en dat u de derde dag werd vrijgelaten (CGVS 3/07/12 p.18,19).

Na confrontatie verklaarde u dat u twee dagen hebt vastgezet en dat u op de derde nacht bent vrijgekomen, dus dat u drie dagen hebt vastgezet (CGVS 3/07/12 p.19).

Dit is echter niet voldoende om de tegenstrijdigheid met uw voorgaande verklaringen dat u vijf dagen had vastgezet op te lichten.

Met betrekking tot het aantal ondervragingen tijdens uw gevangenschap werden eveneens ongerijmdheden opgemerkt.

U verklaarde namelijk tijdens uw eerste interview dat u drie keer was ondervraagd in de vijf dagen dat u had vastgezet (CGVS 18/01/10 p.18).

Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter tot driemaal toe dat u slechts twee keer werd verhoord (CGVS 3/07/12 p.18,19).

Toen u hiermee werd geconfronteerd, veranderde u uw verklaringen en zei u dat u had gezegd dat u drie keer was ondervraagd (CGVS 3/07/12 p.20).

Echter, de loutere aanpassing van uw verklaringen kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring voor een tegenstrijdigheid worden beschouwd.

De tegenstrijdigheid is hiermee dus niet opgeheven.

De bovenstaande vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u consistente en coherente verklaringen aflegt over uw beweerdde arrestatie en opsluiting in mei 2009, zeker gezien dit het enige concrete vervolgingsfeit is dat u zou hebben meegemaakt.

Ten tweede konden er ook enkele tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt na uw terugkeer naar Dagestan.

Zo vertelde u dat u op een bepaalde dag in het begin van 2012 bij uw grootmoeder was. U zei toen u toen werd opgebeld met de boodschap dat de FSB u thuis was komen zoeken. Vervolgens zou u meteen zijn ondergedoken.

In dit verband kon een tegenstrijdigheid worden opgemerkt in uw verklaringen over wie er u precies zou hebben gewaarschuwd.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Verklaring 5/06/12 Vraag 37) vertelde u het volgende: "Ik kreeg telefoon van onze huurders (...). Ze wisten me te vertellen dat de FSB had vernomen dat ik was teruggekeerd en dat ze naar me op zoek waren."

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter iets anders. U beweerde toen immers dat u was opgebeld door uw buurvrouw Z. en dat zij diegene was die u had gewaarschuwd. Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, probeerde u de tegenstrijdigheid op te heffen door te stellen dat uw huurders eerst naar Z. hadden gebeld en dat Z. vervolgens naar u had gebeld om u te waarschuwen (CGVS, p. 9-10).

Deze uitleg is echter niet acceptabel.

Er moet immers op worden gewezen dat uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel duidelijk blijkt dat u toen verklaarde dat u rechtsstreeks door uw huurders werd opgebeld.

De tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.

Ook bij uw verklaringen met betrekking tot uw onderduiken en de plaats vanwaar u voor de tweede keer naar België zou zijn vertrokken, kunnen ernstige vraagtekens worden gezet.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 31 mei 2012 vanuit Dagestan was vertrokken naar Europa (DVZ Verklaring 5/06/12 Vraag 37), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u vanop uw onderduikadres in Kabardino-Balkarië was vertrokken.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie (CGVS 3/07/12 p.22).

Dit is niet geloofwaardig.

Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven.

Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verplaatste door het plaatsen van uw handtekening.

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde over de weinige feiten die u zou hebben meegemaakt sinds uw terugkeer naar Dagestan, de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen.

Ten derde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw paspoort.

Bij uw eerste asielaanvraag legde u geen paspoort voor. U verklaarde immers dat uw paspoort door de FSB was meegenomen op 24 mei 2009. Over dit paspoort verklaarde u dat het uitgegeven was in 2002, toen u 19 jaar was en dat u dat na uw studies had ontvangen (CGVS 18/01/10 p.6). Ook hebt u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij uw eerste interview verklaard dat u niet over een reispaspoort beschikt en dat u er ook nooit een hebt gehad (DVZ 23/06/09 Verklaring Vraag 21; CGVS 18/01/10 p.6). Bij uw tweede asielaanvraag legt u echter wel een paspoort voor dat werd uitgegeven op 10 december 2003. U verklaart dat dit een oud paspoort is dat u in 2004 was kwijtgeraakt in een verkeersongeval (DVZ 23/06/09 Verklaring Vraag 13; CGVS 3/07/12 p.5,6,7).

Enkele maanden na het ongeval verklaart u een nieuw paspoort te hebben aangevraagd en ontvangen (CGVS 3/07/12 p.7).

Volgens uw verklaringen is het dan ook dat tweede paspoort dat door de FSB in beslag werd genomen (CGVS 3/07/12 p.7).

Bij uw eerste asielaanvraag had u het oude paspoort niet in uw bezit, want dat werd u pas terugbezorgd toen u was teruggekeerd naar Dagestan.

Blijkbaar had iemand uw paspoort gevonden en had deze persoon dit in de periode dat u in België verbleef terugbezorgd aan de huurders die op dat moment in uw huis verbleven. Zij hadden dat paspoort dan op hun beurt aan Z., uw vroegere buurvrouw, bezorgd, waarop zij het aan u heeft teruggegeven (CGVS 3/07/12 p.5,6,7).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding hebt gemaakt dat het paspoort dat door de FSB was afgenomen een tweede paspoort was. U hebt zelfs expliciet gezegd dat het paspoort dat door de FSB was afgenomen uitgegeven was in 2002, na uw schooltijd (CGVS 18/01/10 p.6).

Er blijkt echter wel dat het paspoort dat u nu voorlegt niet in 2002, maar op 10 december 2003 werd uitgereikt. Dit neemt echter niet weg dat u bij uw eerste interview niet hebt gezegd dat u na het ongeval in 2004 een nieuw paspoort hebt aangevraagd en gekregen, wat opvallend is en ernstige vraagtekens zet bij uw verklaringen omtrent uw paspoort.

Ook blijkt uit de gegevens in uw paspoort dat u op 12 januari 2004 een internationaal paspoort werd uitgereikt, hetgeen u in uw tweede interview niet betwist (CGVS 3/07/12 p.12,13).

Dat u tijdens uw interview in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment aangeeft dat u na het ongeval waarbij uw moeder is overleden een nieuw paspoort hebt gekregen, is zeer opvallend. Dat u tijdens datzelfde interview ook verzwijgt dat u een internationaal reispaspoort hebt gehad is tevens opmerkelijk.

Door bovenstaande vaststellingen kunnen ernstige vraagtekens worden gezet bij de oprechtheid van uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort.

Er rijst immers het vermoeden dat u nooit een nieuw paspoort hebt aangevraagd, maar dat het paspoort dat u voorlegt nog steeds het paspoort is dat u na uw studies hebt gekregen en dat u dat bij uw eerste asielaanvraag bewust hebt achtergehouden om de Commissaris-generaal zo in het ongewisse te laten betreffende belangrijke hierin vervatte informatie, zoals de uitgifte van een internationaal paspoort. Aangezien er dus geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een nieuw paspoort zou hebben aangevraagd, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat dat nieuwe paspoort werd afgenomen door de FSB, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig wordt ondermijnd.

Ten vierde dient te worden aangehaald dat ook uw verklaringen over uw eerste vlucht vanuit Dagestan naar België ongeloofwaardig bleken.

Uit uw relaas blijkt dat u bij uw eerste reis naar België met de bus van Khasavyurt naar Moskou bent gegaan en dat u vanuit Moskou met een andere bus naar België bent gekomen.

U wist echter niet via welke landen u hebt gereisd en u wist niet hoeveel uw reis heeft gekost, omdat uw oom de reis heeft betaald.

Ook verklaarde u dat u geen concrete afspraken had gemaakt over wat u moest doen in het geval dat er werd ontdekt dat u illegaal meereisde met de bus (CGVS 18/01/10 p.9-12).

Deze uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u en de chauffeurs persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het traject en de financiering van de reis en van wat u moest doen bij eventuele grenscontroles.

Bovendien werd ook hier een tegenstrijdigheid ontdekt tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Bij uw tweede interview verklaarde u namelijk dat u bij uw eerste reis naar België niet met een bus vanuit Moskou hebt gereisd, maar met een vrachtwagen, type Kamaz. Na confrontatie met deze

tegenstrijdigheid bleef u bij de verklaring dat u met een vrachtwagen hebt gereisd vanaf Moskou (CGVS 3/07/12 p.24).

De vaststelling dat ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Rusland naar België vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Tijdens het gehoor gaf u verschillende keren aan dat u moeite hebt om jaartallen te onthouden en dat u geheugenstoornissen hebt. U verklaarde dat het voor u onder andere heel moeilijk was om de taallessen in België te volgen (CGVS 3/07/12 p.24).

De geheugenproblemen waaraan u verklaart te lijden, hebben u echter niet verhinderd om gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw problemen.

Ook gaf u tijdens de twee interviews op het Commissariaat-generaal niet aan dat u problemen had om concreet te antwoorden op de vragen die u werden gesteld.

Bovendien legt u geen voldoende gestaafd medisch psychologisch attest voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Wel legt u verschillende medische attesten voor. Op deze attesten wordt echter enkel vermeld dat u aan fobieën en paniekaanvallen lijdt en dat u een sub-depressie hebt. Het derde attest gaat enkel over tandverzorging (CGVS, p. 24-25).

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies te wijzigen.

Uw Russisch paspoort bevat immers enkel persoonsgegevens en deze worden door mij niet betwist.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw halfzus, T.A. (O.V. 5.991.050). U kunt zich dan ook niet beroepen op haar problemen om in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 augustus 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en tegenstrijdigheden bevat.

Zij stelt dat uit haar asielrelaas duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat haar problemen in haar land van herkomst hun oorsprong vinden in haar etnische afkomst als Tsjetsjeense, waarvoor zij en haar partner worden gezocht door de FSB. Aangezien de FSB nog over een sterke aanwezigheid en invloed beschikt is er volgens verzoekster geen reden om aan te nemen dat zij geen gegronde vrees meer dient te koesteren bij een terugkeer naar Rusland.

Verzoekster duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij de feitelijke uiteenzetting van verzoekster in de motivering van zijn beslissing herneemt en zich beperkt tot de vermelding dat dit relaas ongeloofwaardig is. Verzoekster merkt op dat haar onder druk van emotionele en andere omstandigheden, niet kan verweten worden dat zij zich niet alle gebeurtenissen kan herinneren, noch deze perfect in de tijd kan situeren.

Zij wijst erop dat zij te lijden heeft gehad onder lange periodes van mentale druk, dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening hield en haar gedrag enkel aftoetste aan dat van een rationeel handelend individu. Gezien de context in casu echter compleet anders is, blijft volgens verzoekster de geloofwaardigheid van haar asielrelaas overeind en kan haar gedrag in het bijzonder niet worden afgedaan als niet geloofwaardig.

Verzoekster voert aan dat de politie in Rusland niet in staat is om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat, waardoor zij onvoldoende kon rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van haar problemen.

Bovendien zo stelt verzoekster, kon van haar niet worden verwacht dat zij wacht tot de situatie escaleert gezien een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling.

Verzoekster wijst erop dat zij (zie het verzoekschrift p. 5) *“tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details (wist) te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van haar asielrelaas. Dat Verzoekster niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van Verzoekster als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van Verzoekster als duidelijk doorleefd naar voren.”*

Verzoekster legt de commissaris-generaal tevens ten laste dat die ten onrechte oordeelde dat zij niet voldoende informatie heeft bijgebracht tot ondersteuning van haar asielrelaas.

Verzoekster herhaalt dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal een groot aantal details kon verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van haar vertrek uit haar land en dat het feit dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, niet impliceert dat haar asielrelaas zodanig als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Bovendien zo stelt zij, komt haar asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voor.

Verzoekster meent verder dat zij redelijke inspanningen heeft geleverd om stukken bij te brengen tot ondersteuning van haar relaas en dat de commissaris-generaal naast de neergelegde stukken, haar asielaanvraag ook dient te beoordelen in het licht van de afgelegde verklaringen.

Zij voert aan dat haar asielrelaas in zijn geheel bekeken, coherent en plausibel is, en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat haar asielrelaas geloofwaardig is en dat blijft. Het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier, is volgens verzoekster dan ook geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen, daar zelfs zonder documenten, het mogelijk is om enkel op basis van mondelinge verklaringen te worden erkend.

Verzoekster herhaalt dat duidelijk en ontegensprekelijk uit haar asielrelaas blijkt dat haar problemen in haar land van herkomst hun oorsprong vinden in haar etnische herkomst als Tsjetsjeense, waarvoor zij en haar partner worden gezocht door de FSB, en dat gelet op de sterke aanwezigheid en invloed van de FSB er geen reden is om aan te nemen dat zij geen gegronde vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Rusland.

Zij herhaalt tevens dat haar asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat haar asielrelaas geloofwaardig is.

Daarnaast gaat verzoekster in haar verzoekschrift ook in tegen de weigering tot erkenning van de subsidiaire bescherming wegens schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat zij bij de indiening van haar asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard heeft dat haar leven in gevaar is.

Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting en benadrukt dat de subsidiaire beschermingsstatus ingevoerd werd door Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), waarvan de criteria zijn overgenomen in artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster somt de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op die vervat liggen in artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet:

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;
- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

Verzoekster wijst erop dat de term 'reëel risico' naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM, gebruikt moet worden en dat wanneer er een gegronde vrees voor ernstige schade is om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en geen toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet vormt), verzoeker anderszins internationale bescherming nodig heeft en hem de subsidiaire beschermingsstatus zal worden toegekend. Verzoekster geeft weer waaruit – overeenkomstig artikel 48/4 §2 Vreemdelingenwet – ernstige schade bestaat:

- Doodstraf of executie
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster stipt aan dat artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Zij verwijst ook naar recente rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, een klein risico is voldoende om tot een schending te komen.

Verzoekster claimt dat *“schendingen van mensenrechten in Rusland een trieste realiteit (zijn), en de lokale autoriteiten niet bij machte (zijn) op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is”, en dat “uitwijken naar een andere regio binnen Rusland evenmin een optie (is) aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is”*. Zij besluit dat die situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en algemeen bekend is, zodat ook het commissariaat-generaal ervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie citeert zij een rapport van “Amnesty International” waarin de actuele situatie in Rusland beschreven wordt en besluit dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer zij zou terugkeren naar Rusland, zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, en dat zij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico wil stellen.

Bijgevolg meent verzoekster dat haar subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoekster werpt ook een schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Zij wijst erop dat België overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht heeft om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, maar daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief artikel 3 EVRM, dient te respecteren.

Verzoekster wijst erop dat overeenkomstig artikel 3 EVRM niemand onderworpen mag worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat deze bepaling één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving weerspiegelt.

Zij laat gelden dat artikel 3 EVRM drie verschillende zaken verbiedt, namelijk foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen en dat hoewel deze begrippen een eigen afzonderlijke betekenis hebben, zij nog steeds in een verbodsbepaling opgenomen zijn waardoor de bepaling geschonden is vanaf het ogenblik dat er sprake is van een vernederende behandeling.

Verzoekster vervolgt dat er sprake kan zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft, dat de mishandeling een minimumdrempel moet overstijgen waarbij het zowel kan gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden, dat een loutere bedreiging met behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM een onmenselijke behandeling kan uitmaken, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is.

Over de minimale graad van ernst opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, verduidelijkt verzoekster dat die minimumdrempel variabel is en afhangt van de concrete omstandigheden van de zaak, met name de duur en wijze van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht, de gezondheidstoestand en de "actuele levensomstandigheden" van het slachtoffer.

Verzoekster herhaalt dat schendingen van mensenrechten in Rusland een trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Rusland evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat die situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en algemeen bekend is zodat ook de commissaris-generaal ervan op de hoogte dient te zijn.

Door de afwijzing van haar asielaanvraag, stelt verzoekster, wordt zij de facto gedwongen om het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor zij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Rusland. Hierdoor meent verzoekster dat artikel 3 EVRM geschonden is.

Verzoekster roept tenslotte een gezamenlijke schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster wijst erop dat volgens een niet-geschreven grondrecht, iedere administratieve rechtshandeling gedragen dient te worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven.

Verzoekster haalt ook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aan, welke impliceert dat iedere bestuurshandeling ondersteund moet worden door deugdelijke motieven die naar aanleiding van het wettigheidstoezicht moeten worden gecontroleerd. Verzoekster verwijst voor de betekenis tevens naar de bewoordingen van de Raad van State afdeling administratie en besluit dat de materiële motiveringsplicht een technisch-juridisch middel is om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken, waarbij de motievencontrole bestaat uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Zij merkt op dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen, dat de motieven de gegevens zijn die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen en dat de motieven feitelijk onjuist zijn wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoekster wijst erop dat de Raad op basis van zijn wettigheidstoezicht een administratieve rechtshandeling kan vernietigen omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoekster meent dat (zie verzoekschrift p. 13) "*de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.*"

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens haar dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van haar belangen, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

Verzoekster meent dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de

commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voortvloeit uit de schending van de voorgaande middelen.

Verzoekster besluit dat zij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

In hoofdorde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te hervormen en van haar vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te hervormen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In zijn beslissing stelde de commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekster met betrekking tot het aantal keer dat vrienden van haar man -door wie alle problemen begonnen waren nadat deze bij hen overnacht hadden-, met betrekking tot haar eigen arrestatie en het aantal ondervragingen in die periode, de gebeurtenissen na haar terugkeer naar Dagestan, haar verklaringen met betrekking tot haar paspoort.

Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat de verklaringen over haar eerste vlucht van Dagestan naar België tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn.

Verzoekster laat gelden dat uit haar asielrelaas duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat haar problemen in haar land van herkomst hun oorsprong vinden in haar etnische herkomst als Tsjetsjeense, waarvoor zij en haar partner worden gezocht door de FSB welke nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken.

Verzoekster legt de commissaris-generaal ten laste dat deze haar uiteenzetting over de feiten herneemt en zich beperkt tot de vermelding dat deze ongeloofwaardig overkomt.

Zij voert aan dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden haar niet kan worden verweten dat zij zich niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren en deze in de tijd juist kan situeren. Verzoekster wijst erop dat zij te lijden heeft gehad onder lange periodes van mentale druk en meent dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening hield en haar gedrag aftoetste aan dat van een rationeel handelend persoon. Gezien de context in casu volgens verzoekster echter compleet anders is, blijft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas overeind en kan haar handelwijze in het bijzonder niet worden afgedaan als ongeloofwaardig.

Verzoekster laat gelden dat de politie in Rusland niet in staat is om op een normale manier te functioneren en dat van haar niet kan worden verwacht dat zij wacht tot de situatie opnieuw escaleert, daar een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoekster wijst erop dat zij op het Commissariaat-generaal een groot aantal details wist te verstrekken over haar problemen. Dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, impliceert volgens haar niet dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Volgens haar komt haar asielrelaas ook "duidelijk doorleefd" naar voren komen.

Verzoekster wijst op haar Tsjetsjeense origine en de daaruit voortvloeiende problemen met de FSB om te besluiten dat zij een gegronde vrees heeft voor een terugkeer naar Rusland, maar maakt volgens de Raad die problemen geenszins aannemelijk aan de hand van concrete gegevens.

Zij brengt in haar verzoekschrift immers geen argumenten bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Dat zij een groot aantal details wist te verstrekken, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het argument van verzoekster dat de commissaris-generaal de feitelijke uiteenzetting van verzoekster enkel overneemt en besluit dat dit ongeloofwaardig is, wordt door de Raad niet aanvaard gezien in de motivering van de beslissing op duidelijke en omstandige wijze werd weergegeven welke tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden er in het feitenrelaas van verzoekster vevat liggen.

Ook de verwijzing van verzoekster naar emotionele en andere omstandigheden, naar de mentale druk waaronder zij zou lijden, kan de Raad niet overtuigen daar elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de eventuele traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Van verzoekster kan bijgevolg verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift een gebrekkige functionering van het politieapparaat in haar land van herkomst aanhaalt, wijst de Raad erop dat de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ook de bewering dat de commissaris-generaal het gedrag van de personen in haar asielrelaas ten onrechte heeft getoetst aan dat van een rationeel handelende personen, wordt niet in concreto aangetoond en mist dan ook feitelijke grondslag.

Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is en tegenstrijdigheden bevat en neemt de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande over.

De commissaris-generaal oordeelde tevens dat de geheugenproblemen waarvan bezoeker beweerde het slachtoffer te zijn, niet genoegzaam worden aangetoond aan de hand van een medisch attest en deze aldus geen verschoningsgrond vormen voor de ernstige tekortkomingen in haar relaas. Ook de overige documenten bijgebracht ter ondersteuning van haar asielrelaas, overtuigden de commissaris-generaal niet om de voorgaande conclusies te wijzigen.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte stelde dat zij niet voldoende informatie heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar asielrelaas.

Zij wijst erop dat zij op het Commissariaat-generaal een groot aantal details wist te verstrekken over haar problemen. Dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, impliceert volgens haar niet dat haar asielrelaas, dat volgens haar "doorleefd" overkomt, ongeloofwaardig is. Bovendien meent zij dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om stukken bij te brengen en dat haar asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met welbekende feiten over haar land van oorsprong.

Zij voert aan dat het niet "up-to-date"- karakter van de stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen, aangezien het zelfs zonder documenten mogelijk is om enkel op basis van mondelinge verklaringen, te worden erkend.

Zij herhaalt dat duidelijk en ontegensprekelijk blijkt uit haar asielrelaas dat haar problemen hun oorsprong vinden in haar etnische afkomst als Tsjetsjeense, waarvoor zij en haar partner gezocht worden door de FSB. Wegens de sterke aanwezigheid en invloed van de FSB beweert verzoeker dat zij een gegronde vrees heeft voor een terugkeer naar Rusland. Verzoeker herhaalt opnieuw dat haar relaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met welbekende feiten over haar land van oorsprong zodat haar asielrelaas geloofwaardig is.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker onvoldoende informatie heeft bijgebracht, maar wel dat de neergelegde stukken geen bewijs vormen van haar beweringen; voor haar voorgehouden geheugenverlies legt verzoeker attesten neer, welke louter vermelden dat zij lijdt aan fobieën en paniekaanvallen en dat zij een sub-depressie en tandheelkundige problemen heeft.

De Raad wijst erop dat verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), quod non in casu. De vaststelling van de commissaris-generaal is dan ook volkomen terecht en wordt als zodanig door de Raad overgenomen: *"de geheugenproblemen waaraan u verklaart te lijden, hebben u echter niet verhinderd om gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw problemen. Ook gaf u tijdens de twee interviews op het Commissariaat-generaal niet aan dat u problemen had om concreet te antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Bovendien legt u geen voldoende gestaafd medisch psychologisch attest voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas."*

Waar verzoeker reeds eerder aangehaalde argumenten uit haar verzoekschrift herhaalt, wijst de Raad volledigheidshalve naar de bespreking dienaangaande.

De commissaris-generaal weigerde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar uit de informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld waardoor er voor die burgers actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker benadrukt na een theoretische uiteenzetting over voormeld artikel 48/4 dat (zie verzoekschrift p. 6) *"recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending"*.

Verzoeker haalt de voortdurende mensenrechtenschendingen in Rusland aan en wijst op het gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten en de onmogelijkheid om uit te wijken naar een andere regio omwille van de politieke en militaire instabiliteit in het land, een situatie die blijft voortduren en algemeen bekend is zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte zou moeten zijn.

Ter illustratie verwijst verzoeker naar een jaarrapport van "Amnesty International" van 2012 en besluit dat daaruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat de terugkeer naar Rusland voor haar een reëel en

ernstig risico inhoudt en zij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

De Raad onderstreept dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie in strijd is met de informatie vervat in het administratief dossier, laat de Raad deze laatste, verzameld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren op de informatie door verzoekster bijgebracht.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift ook een schending van artikel 3 EVRM aan.

Na een theoretische uiteenzetting herhaalt zij dat er de voortdurende mensenrechtenschendingen in Rusland een trieste realiteit zijn en wijst zij op een gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten, op de onmogelijkheid om uit te wijken naar een andere regio binnen Rusland omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is en op de algemene bekendheid van die situatie waardoor de commissaris-generaal op de hoogte zou moeten zijn. Hierdoor zou zij de facto gedwongen worden België te verlaten en bijgevolg blootgesteld worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Rusland.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter herhalen van eerdere argumenten in haar verzoekschrift zonder nieuwe concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat zij inderdaad een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijdt. Derhalve is de schending van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet niet bewezen.

Verzoekster werpt ten slotte een gezamenlijke schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, vervolgt verzoekster dat de Raad een administratieve rechtshandeling kan vernietigen omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitenvinding of omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen. Zij meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn omdat ze feitelijk onjuist zijn, en falen naar recht waardoor ze de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van deze rechtsbeginselen en de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing feitelijk en juridisch onjuist is waardoor deze de voormelde beginselen en wetgeving schendt.

De Raad kan dit argument dan niet aannemen en stelt vast dat naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen bevat die deze afdoende motiveren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 3 juli 2012 in het bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE